

er en ganske anden Anholdelse end den, hvorom der tales i Politiloven af 4de Februar dette Aar, som han påaæraabte sig, og altsaa ogsaa i Loven for Kjøbenhavn af 11te Februar 1863, hvoraf de paa gjældende Bestemmelser i den anden Lov ere tagne. Anholdelsen i Loven af 4de Februar dette Aar, med hvilken han mente, at denne § 34 ikke kunde stemme, er en ganske anden. Vi have nemlig ikke hørt os, som jeg tillod mig at gøre gjældende under Behandlingen af Loven af 4de Februar dette Aar, forfæjellige Udtryk for Anholdelse, men de Regler, som denne Politilov indeholder for Anholdelse, angaa kun de ved Politiet Anførte. Derved har man ganske naturligt maattet sætte bestemte Grændser for Anholdelse, men den Anholdelse, § 34 taler om, og som jeg mener, man godt kan lade blive stående, er ikke Andet end den, som Enhver af os er berettiget til at iværksætte, naar En gaar ind i vort Hus og sætter sig i Besiddelse af en Gjenstand, eller naar En gaar ind i en Stald, tager en Hest og vil gaa bort med den. Det er den Anholdelse, som ligefrem ligger i, at man kan forsvare sin Eiendom, hvoraf følger, at man kan tage fat paa den, der vil bemægte sig den; den har slet ikke nogen anden Karakter, og derfor tror jeg, at man godt kan beholde § 34 ovenstående med, hvad der fra Udvalgets Side er foreslaaget. — Vædringsforslaget under Nr. 23, som gaar ud paa, at de første 2½ Linie i § 35 i Forordningen af 20de Mai 1840 skulle optages, antager jeg ikke, at man godt kan stemme for; thi naturligvis ville Ordene: „forefæjellige Regler inklusive“ ikke kunne optages i Loven, og Vædringsforslaget kom i Loven til at ende med et Komma istedetfor med et Punktum. — Det er dette, jeg havde at bemærke med Hensyn til Vædringsforslagene, og hvad der navnlig knytter sig dertil. Jeg skal blot endnu gjentage, hvad jeg før antydede, og hvad der forekommer mig at være af stor Vægt, at det ikke er heldigt, at dette Lovforslag i den Form,

det har, eller i den, det vil faa ved Vædringsforslagenes Vedtagelse, forlader Folkethinget og gaar over til Landstinget. Jeg anser det for klart, og jeg seiler vistnok ikke ved at antage, at Lovforslaget maa komme tilbage til dette Thing, ikke, som den ærede Ordfører forleden mente, paa Grund af de Vædringsforslag, som af de Herrer ere stillede, til Loven, eller i al Fald ikke alene af den Grund, men ogsaa paa Grund af Mangler, der klæbe ved Lovforslaget selv, og som jeg har tilladt mig noget stærkt at fremhæve med Hensyn til § 20. Hvis jeg var Medlem af Udvalget, og navnlig hvis jeg var Ordfører for det, tror jeg, at jeg vilde anse det for ønskeligt af mange Grunde, at man fik Afgang til efter en fornyet Overvejelse, at kunne foretage de Forandringer, som fra forfæjellige Sider ere blevne fremhævede her, for derefter at forelægge Lovforslaget med disse Forandringer. Der er ingen Tvivl om, at det, naar disse Forandringer vare fæste, vilde kunne komme i en saa korrekt Form, at der ikke fra noget Medlems Side her i Thinget vilde findes Noget at indvende imod, at det gik over til det andet Thing med Forandringerne. Jeg holder mig overbevist om, at en saadan Fremgangsmaade netop vilde være et Middel til at sikke en Lovs Fremme, som vil være af Bigtighed, men som gaaende tilbage, trængende til Forandringer i mange Punkter, neppe vil kunne gaa igjennem, saa langt som Samlingen alt nu er rykket frem.

Sager: Naar jeg slutter mig til, hvad den sidste ærede Taler yttrede, forekommer det mig, at det var naturligt at foreslaa, at man her standsede 3die Behandling, for at Sagen kunde gaa tilbage til Udvalget og derefter komme til en fornyet 3die Behandling. Det er et Forslag, som dog, som den ærede Taler yttrede, nærmest maa gaa ud fra Udvalget selv, og jeg vil derfor, for at give Udvalgets Ordfører Leilighed til, at yttre sig i den Anledning, ikke gaa videre, idet jeg forbeholder mig se-